

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
mesecu. Stane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posam-
ezni listi po
30 vin.

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu „JEŽA“
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

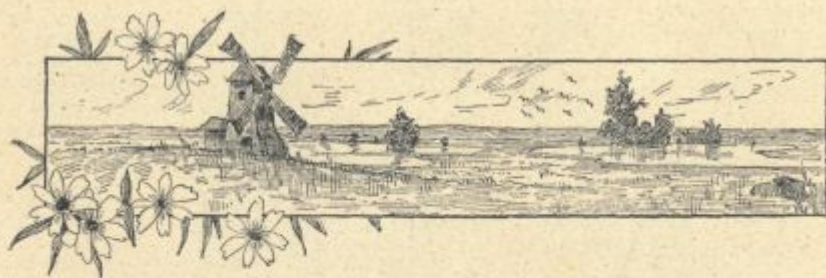
List 4. - V Ljubljani, dne 23. januarja 1909. - Leto VII.

Pomanjkljiv telefon. „Pol ure že zvonim pri telefonu, pa se mi noben hudič ne oglasi!“

„Popolnoma naravno; saj ljubljanski telefon še ni s peklom zvezan.“

Italijane spravljajo s površja zemlje potresi, Slovence pa vseučiliški profesor in dvorni svetnik Jagič.

SMEM KADITI!

HUMORESKA.

SPISAL IVAN SAJOVIC-VELESOVSKI.

Stem vprašanjem sem spoznal ničnost človeških ved in se prepričal, da ženska beseda opravi pri možaku veliko več kot vse drugo.

Sem sicer še mlad, imam pa že tako star prsni katar, da bi ga lahko imenoval že častitljivega; če ima že sive lase, brke in brado, ne vem. Tega katara sem se hotel pred letom iznebiti. Šel sem najprvo k domačemu zdravniku dr. M., ki ima tako majhno prakso, da je rekla mlada njegova soproga, da zasluži veliko manj kot Mihčov Janez, ki je pri nas mešetar. Ta gospod doktor ni kadilec, — ker mu ne nese! Preiskoval me je dolgo časa, slednjič mi pravi:

„Igovorite A!“

Izgovoril sem A, dasiravno se mi je vse skupaj zdelo že smešno.

„Vaš katar je pa že precej star!“

„Skoro je že jubilar“, mu odvrnem.

Nato mi je dal pravila za življenje, katera bi gotovo pomagala mojemu kataru v krtovo deželo, ako bi bilo človeku sploh mogoče tako po pasje živeti. Kratkoma lo odpovedati bi se moral vsemu dobremu in delati samo to česar sem se vedno bal. Samo kadenje, mojo največjo strast in zabavo, mi je pozabil prepovedati. Zato sem ga vprašal:

„Smem kaditi?“

„Kaj pa vendar mislite! To je samo ob sebi umevno, da ne“, mi je odgovoril razburjen.

„Ampak meni bo težko pustiti tobak.“

„Vi morate!“

„Ali jaz sem še bolj bolan, če ne kadim.“

„Nič ne de! Jaz sem tudi to skusil. Tobak je največja nesreča dvajsetega stoletja. On zastruplja celo človeštvo. Zadostuje, da so kadili naši očetje in naših očetov očetje in da smo mi očetje naših otrok. Tolstoj ima čisto prav!“

„Toraj prav nič kaditi! Mogoče vendar po vsakem kosilu eno cigareto?“ sem skušal.

„Absolutno nič, vi morate popolnoma nehati!“

„In kaj se zgodi, če kadim?“

„Potem greste rakom žvižgat in žabam gosti.“

To je bil prav tolažilni konec za mene. Poravnal sem svoj dolg in se spomnil recepta za zdravnike iz neke zdravniške knjige:

„Accipe dum dolet

Post morbum medicus olet.

Ko sem si pri vežnih vratih nažgal še eno — mogoče zadnjo cigareto v življenju, mi je prišla imenitna ideja v misel. Vse pametne misli dobim med kadenjem. Takrat ko sem Cofovi Marici izpovedal svojo ljubezen, nisem kadil! Sklenil sem iti še k drugemu zdravniku in ga vprašati za njegovo mnenje. Ali mora ravno dr. M. prav imeti, ali se ni mogoče zmotil o učinku nikotina na moj katar? Mogoče bi se ta moj katar ne zboljšal niti če bi ne kadil in potem bi bil jaz pač največji osel, ako bi pustil cigarete, ta nebeški dar in se odpovedal takemu vžitku pri mojem razvidno le še kratkem življenju. Sklenil sem pa, da bom sedaj previdnejši pri izbiranju zdravnika. Kakega neusmiljenega nekadilca ne bom nikdar več vprašal za svet, pač pa kadilca, ki ve kaj se pravi človeku življenje na ta način zagreniti. Podal sem se takoj k zdravniku dr. G.

„Kadi gospod doktor?“ sem vprašal v predsobi strežaja. Ta me je pogledal po strani in me menda imel za norca, ki je ravnokar ušel iz Studenca, vendar mi je pa odgovoril:

„O, da! Gospod doktor kadi.“

„Dobro! potem me prijavite!“

Dr. G. mi je velel večkrat izgovoriti „A“ in tudi konstatiral prsni katar. Dal mi ni prav nič milejših navodil in pravil za zdravljenje kot dr. M.

„Smem kaditi?“ vprašal sem potr.

„Ste strasten kadilec!“

„Kakor je! Tako, tako,“ sem lagal.

„No ja! Omejite le svoje kadenje vsaj prve dni. Tri ali štiri cigare pa vseeno lahko pokadite na dan. Te Vam ne bodo škodovala.“

„Cigarete tudi?“

„Na noben način! Samo cigaret ne! Ena sama je škodljivejša kot pet cigar. Ne glede na to, da vdihanje dima draži grlo in zračnice, vsebuje papir občeznano škodljive snovi. Nasprotno so cigare celo koristne, seveda morajo biti iz finega havanskega tobaka. Vročina tega dima uničuje mikrobo, katere ste vdihali ali z jedjo dobili v se. Zato Vam ne branim kaditi cigar, pač pa na vsak način cigarete.“

Nato sem se mu zahvalil in nekoliko olajšan odšel. Ne popolnoma, ker jaz kadim vendar cigarete in ne cigare. Zopet sem si pred vrati prižgal fino egipčansko cigareto — mogoče zadnjo v svojem življenju, ker papir vsebuje vendar škodljive snovi. Premišljeval sem kaj bi kdo drugi storil v moji koži. Še k dr. H. Če dr. H. kadi, mi ni bilo treba vprašati. V predsobi sem zapazil — pravi turški čibuk. Preiskava in diagnoza ista kot pri prvih dveh zdravnikih.

»Smem kaditi, gospod doktor?“

„Kaj kadite?“

„Cigarete.“

„Samomor! Seveda sedaj si lahko predstavljam, da vaš katar bujno raste in je sedaj v najlepšem cvetu. Vi ne smete kaditi niti cigar niti cigaret, pač pa čibuk ali pipo s prav dolgo cevjo in le navadni turški tobak, zavojček po 4 krajcarje. Cev čibuka ali pipe obdrži v sebi vse škodljive snovi, ki sicer vznemirjajo sluznice. Le pogledjte enkrat cev čibuka ali pipe. Pri cigarah ali cigaretah pride to sicer vse v vaše grlo. Kadar moj sluga snaži cev čibuka, kiha in kašlja kar na debelo. In ta prenese sicer marsikaj. Torej samo čibuk ali pipo z dolgo cevjo, ako hočete dolgo živeti!“ mi je še klical med vrati.

Samo enega zdravnika sem še hotel poiskati, da se vem potem ravnati. Da ni dosedaj prav noben zdravnik našel nič dobrega na cigareti, to me je jelo skrbeti. Ali res ne kaže drugega kot pustiti te proklete cigarete. Samo eno še pokadim na poti k dr. S. in ta naj bo zadnja! Pod častno besedo!

Pri doktorju S. so bile ordinacije ravno končane. Doktor sam je sedel pri pisalni mizi — s cigareto v roki. Takoj sem jo zaduhal, bila je „Nil“.

„Ako Vam je dim nadležen, greva lahko v sosednjo sobo,“ pravi uljudno dr. S.

„Nasprotno! Ako dovolite si tudi jaz eno nažgem? Vam mogoče smem postreči s svojo vrsto cigaret? So prav fine!“

„Hvala! Ali poprej Vas hočem preiskati!“

Cenil je starost mojega katara na dvetisoč let in je mislil, da je isti nesmrten, ki bo daljal mojim potomcem še snovi in misli za junaške pesmi.

„Toraj smem še naprej kaditi?“ sem vprašal ves srečen.

„Gotovo! Seveda ne preveč in samo dobre egiptovske cigarete. Pri cigareti vsaj veste, kaj kadite. Nasprotno je pri cigarah. Vidite, če Vi pokadite eno cigareto, rabite zato par minut in potem vsaj deset minut predno nažgete drugo. Cigaro pa kadite pol ure in potem počakate zopet samo par minut predno nažgete drugo. Toraj je cigareta gotovo manj škodljiva kot cigara. Toraj le potolažite se in kadite še naprej; katara se tako ne znebite!“

Hvaležno sem mu stilnil roko in odšel. Zunaj sem pa kupil zavojček havana-cigar, par čibukov in dva zavojčka turškega tobaka in škatljico „Nil“. Navsezadnje je bilo v tem, kar sta rekla dr. G. in dr. H. le nekaj dobrega. In tako sem kadil cigare zaradi desinfekcije, čibuk zaradi snažnosti in cigarete iz strasti. In katar! Ta me je moril — toda ne dolgo.

Marsikdo bi mislil, ta povest je sedaj končana in pisatelj kadi kar na debelo. O, da bi smel, kako bi rad! Ali ne smem, Sedaj sem — oženjen!?! Res, za razjokati se je nad mojo usodo! Naj bo dovolj solz!

Bilo je nekaj časa potem, ko mi je dr. S., kateremu ohranim vedno časten spomin, dovolil kaditi cigarete, ko sem se sešel na neki veselici s Cofovo Marico. Saj jo poznate! To je tista, ki ima v Žabji vasi svojo gostilno. Takrat je bila še gospodična sedaj je pa že moja gospa. Nesrečen slučaj je hotel, da je ona jako lepa in da sem bil jaz takrat ravno brez tobaka in cigaret, ker bilo je koncem meseca. Zadnje krajcarje sem si prihranil za veselico in za tobak ni ostalo nič. Po par mazurkah ni polkah sem ji razodel svojo ljubezen. O jaz nesrečnež in

moj katar! Jaz imam na zemlji pekel, ker ne smem kaditi, katar se je pa moral preseliti v krtovo deželo, kjer mesto mene žvižga rakom in žabam gode. Moja ljubezen je rastla in rastla, dokler nisem šel vprašat svojega botra, kaj hočem storiti: ali hočem Marico poročiti ali ne. Ta mi je odgovoril: „I kaj pa! Kar vzemi jo, saj ima v Žabji vasi hišo in tudi sicer ni napačna punca.“

Drugi dan sem oblekel „fraque in claque“ in zasnužil Marico. Ta se me ni prav nič branila, samo obljubiti sem ji moral, da ne bom — kadil. Ah, jaz osel, norec! Vse bi si rekel samo človek ne, ako bi kaj pomagalo.

Prvo leto po poroki je že še šlo. Ko sem prišel iz pisarne, kjer ne smem kaditi, šel sem na izprehod ali v gostilno in tam sem lahko spušil par cigaret. Čibukom in cigaram sem že davno dal „plavo polo“. Sedaj bi bil pač zadovoljen, ko bi smel kaditi vsaj čibuk. Tako mi gre pa slabo! Ko pridem iz pisarne treba zibati in pestovati Marico številka II. in ne — kaditi.

In konec povesti je, da ne smem in zopet in zopet ne kaditi.

Vse svoje in Marice prijatelje, znance in sorodnike pa prav lepo prosim, naj mi ponujajo, kadar me pridejo obiskat, tako dolgo cigarete, da jo bom vzel in prižgal. Nič se ne dajte ustrašiti, ako bom rekel, da nisem kadilec, le korajžo in jaz Vam bom hvaležen, Marica številka I. bo pa čez Vas zabavljala.

Predebelo.

„Pretekli teden sem vstrelil dvajset zajcev na lovu.“

„Nehaj, nehaj, že vender; saj sem se že včeraj dovolj nasmejal, ko si pravil, da si jih ustrelil deseti!“

DR. ŽANE Z IBLANE.

Ni drgač, de se morm še jest mal u naša pulitka uteknt. Če mam jest murbt drgačn mnejne u pulitk, kokr ga maja nahter druh, se m na smē zamert; jest holt nism ud foha in m tud še nekol ni pulitka ne taka ne taka nč not nesla. Zatu pa tud nimam nubenga uržaha, de b s kermu uleku; kar na morm holt sam putegnt pa raj pestim.

Ta nar preh morm puhvalt sluvenske deželne puslance že zavle manere vole, de sa bli pridn in de sa velik pud streha spravl. Usa hvala pa seveda na gre sam našm puslancm, de je šlu use tku hitr ud rok, ampak pr tem ma še ta nar

več zaslug sam baron Švarc, ke je puklicu celeh stuinšterdeset žendarju iz cele dežele, de sa pršli pumagat u Iblana. Tu se pa samu ud sebe zastop, de tulk eneh ldi more že neki skp spraut. — Pu sreč in gladku je šlu tud še precej, sam tist preklican lansk dvejset september je biu pr cel reč en haklc, na kerga se je nateknou ungá. Kuku se je mož iz tega haklca dol trgu, pa že tku vema. Mal nas je holt nafarbu in predn je pršla resnica na dan, se je pa deželni zborvajne jejnu in ungá se u pest smeja, de ja je tku pucen pudurhu. Sevede vrjeu ungave tku ni nuben puslanc de je pr tisteh suldateh tku nadoužn, kokr se je delu, še clu sam dohtar Neger se je tku muzu, da ga je blu špasn za pugledat. Pa kaj sa pa tli nardet? Gespuda purgermajstra ni v deželnem zbore, de b ta pukrita rihta udkrou, druh pa nubedn tega strt ni mogu, ke nubenga zravni ni blu in tku puslancm ni družga čez ustal, kokr putrpet, kua bu gespud purgermajster reku h tem, kedr u zvedu. No, gespud purgermajster je puvedu pr ubčinsk sej, kam ps taca muli in zdej lohka usak ve, pr čem de je; ke

tu pa že lohka rečem, de žihr bl verjamema našmo purgermajstre, če za kašna reč sam iz glava pukima, kokr ungave, če ceu dan prsega. Unga je holt tku, kokr sa tist ta plehast petelini na streh, kamer pač pihne nemšk folksrot, na tista plat se more pa ubrnt, pa če se pr tem prou mal prehladi. Nemškutari tu dobr veja, zatu pa tku pihaja zdej ud ene, zdej ud druge plati in ungá se vrti in vrti in vrtiu se u tulk cajta, dokler se na uja še sluvensk pulanci pušten napel in tku zapihal, de ga uja udpihal ke, kamr že zdavni siiš.

Poprava.

A: „Majer je napol blazen!

B: „Prijatelj, ti ga podcenjuješ.

Na smrtni postelji.

Žena (umirajočemu soprogu): „Ako mi res umreš, prišla bom kmalo za teboj!“

Mož: „Prosim, ne greni mi še zadnjih trenutkov!“

Trnje.

Sv. Lukeža vpodablajo z volovsko glavo, a poznam Lukeža, ki ni svetnik, pa ima tudi volovsko glavo.

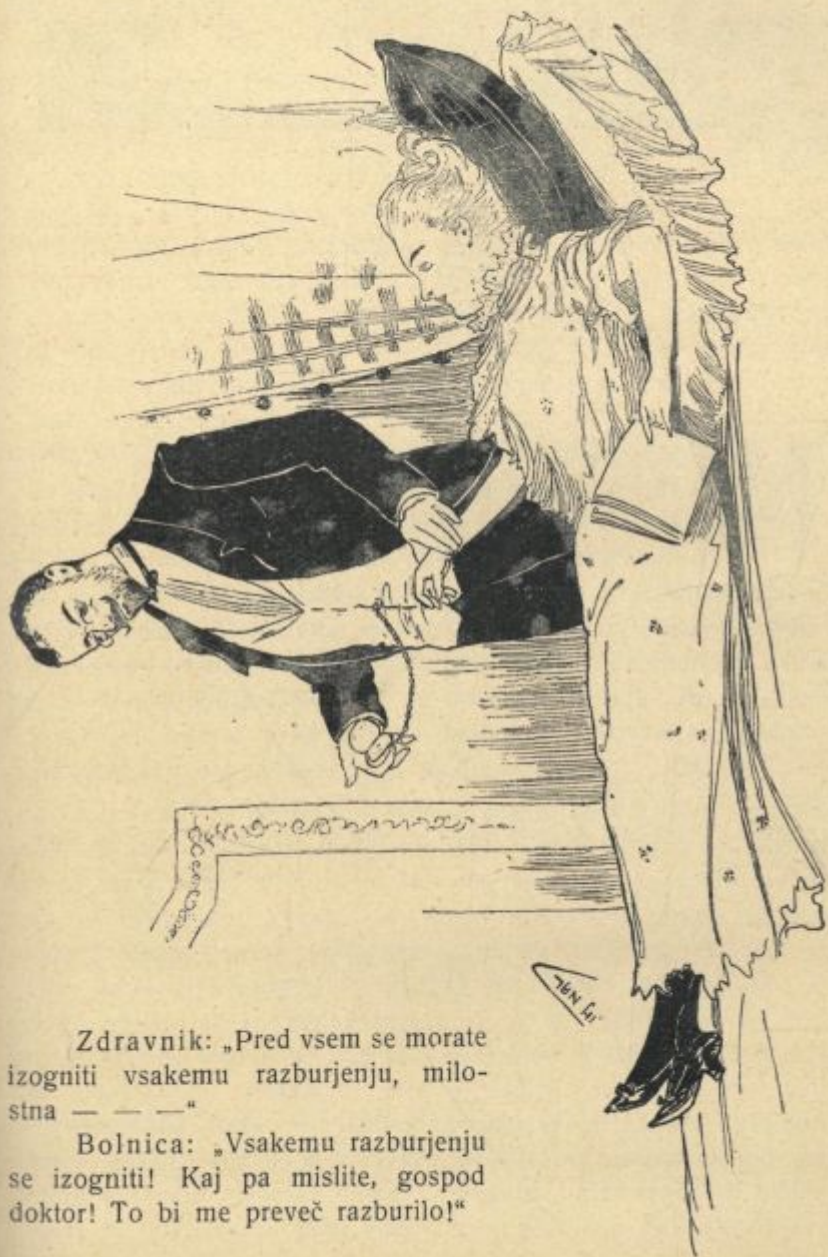
Ponavadi.

„Kdaj pa odhajate ponavadi iz pisarne?“

„Ponavadi odhajam ob šestih, največkrat pa še le ob sedmih zvečer.“

Utrink.

Kdor ljubi nedolžnost, zabrede najhitreje v dolgove.

Zdravnik: „Pred vsem se morate izogniti vsakemu razburjenju, milostna — — —“

Bolnica: „Vsakemu razburjenju se izogniti! Kaj pa mislite, gospod doktor! To bi me preveč razburilo!“

PRAVLJICA.

HUMORESKA.

SPISAL IVAN SAJOVIC - VELESOVSKI.

Na Dolenjskem je nekdanj živel na gradu gospodična. Imela je zelo hudobno mačeho, katera jo je zaklela z gradom vred. Iz poprej lepega gradu bile so sedaj razvaline, v sredi razvalin na poprejšnjem dvorišču je rastle sedaj krasna bela roža, ki je bila svetla kot solnce. To je bila zakleta grajska gospodična. Čuval jo je velikanski zmaj. To zakleto gospodično bi rešil, kdor premaga zmaja in ga usmrti. Kdor jo reši, dobi gospodično za ženo in z njo grad, ob rešitvi pa najprvo poljubček in potem

V bližnji vasi so poznali ta način rešitve in plačilo in marsikdo je postal žrtev zmajeva. Več let sem si ni nikdo upal poskusiti rešiti gospodično. Naenkrat se raznese govorica, da hoče to storiti kovač Nace, 60 let star mož: „Hm, moja stara ni več mlada. Živela ne bo več dolgo in grajska gospodična bo tudi še par let počakala na mene. Imel bom krasno mlado ženo in po vrhu še grad. Hej, to bo življenje!“ In Nace dela sedaj veliko bolj pridno. Delal pa ni za zaslužek, pač pa za rešitev zaklete gospodične; delal je velikansko sulico. Po dolgih treh tednih je bila sulica gotova. Dolga je bila 15 metrov in ost sama nad poldrugi meter. Kovač Nace je nabral 15 vaških mladeničev, ki naj mu pomagajo pri rešitvi. Vsakemu je obljubil nekaj: enemu veliko svoto denarja, drugemu službo velikega hlapca v gradu; vsakemu nekaj, sam zase je pa hotel imeti le grad in — gospodično.

Pride dan dogovorjene rešitve. Vaški pastir naznanja s pastirskim rogom važen dan in zvonovi vaške cerkvice oznanjajo slovesen dan pokončanja enega izmed množice hudobnih duhov. Cela vas je v praznično zeleni opravi, oddelek 16 mož pa koraka po sredi vasi proti gradu. Žene, matere in ljubice se poslavljajo od svojih mož, sinov in ljubimcev in prosijo za srečno vrnitev svojih dragih. Oddelku načeljuje kovač Nace. Pridejo pred zakleti grad, tedaj jih ugleda zmaj — čuvaj zaklete deklice, zarjove, da se strese grad. Trije izmed napadalcev pobegnejo iz strahu pred zmajem nazaj v vas in ostane jih nesrečno število: 13. To je kazalo slabo, Kovač Nace jih še zadnjič opogumi in držeč sulico vsi skupaj, Nace kot poveljnik pri osti, drugi vsak za en meter nazaj navale na zmaja, ki bljuje žveplo in ogenj. Nepričakovano se jim napad posreči in zmaj — čuvaj leži mrtev pred njimi. Prvi trenutek Nace niti ne misli ne na gospodično, ve le, da je zmaj mrtev. Zgane se še - le, ko mu nekdo izmed zmagalcev reče, da mora sedaj rožo objeti in jo na cvet poljubiti, nakar se med poljubom izpremeni v krasno gospodično. Kovač Nace stori to. Nikdar še ni pil ljubezni iz ustnic tako krasne gospodične in poljubljuje rešeno osebo dobrih deset minut, potem jo še - le spusti iz objema in pred njim stoji — stari grajski valpet, katerega je vdova - gospodarica gradu pred svojo smrtjo zaklela, ker jo je spravil ob vse premoženje.

„Dragi rešitelji! sedaj pa z menoj v grad na gostijo in tebi,“ se obrne proti kovaču Nacetu, „tebi tisočerna hvala!“ Sedaj se šele kovač Nace zave, da ima pred seboj mesto obetane krasne grajske gospodične starega valpeta. Rešitelji se gredo v grad gostit, Nace pa zgine in drug dan so ga našli obešenega na vrbi za plotom.

Zato:

Ak' dolgo živet' Vam je mar.
Zaljubit' se nikdar nikar!

Skrajna strogost.

Ona: „Ti, sanjalo se mi je, da sem nenadoma stopila v tvojo delavnico — —“

On (jezno): „Ali ti nisem že stokrat dejal, da me pri delu ne smeš motiti!“

Čudno.

Mlada gospodinja: „Čudno, da so baš slaniki tako slani, saj vendar tudi druge ribe žive v slani vodi, pa niso tako slane.“

Nova skrb.

Lahkoživec: „Skrajno neprijetno! Komaj sem poplačal polovico svojega avtomobila, pa pride vodljiv zrakoplov v modo.“

Hudodelstvo.

„Kaj? Dvajset let ste služili pri gospodu svetniku za kočijaža, zdaj vas je pa nenadoma iz službe odpustil. To ste se morali silno pregrešiti!“

„Njegovo taščo sem vozil na kolodvor, ker se je mislila odpeljati, pa sem vlak zamudil.“

Navihan župan.

Župan: „Ti, Suhač! Nabij napis: „Tu se je prepovedano kopati“ narobe tako, da ga bodo mogli ljudje čitati šele tedaj, ko bodo že v vodi! To utegne občinski blagajni kaj nesti!“

Navihani.

Tujec: „Čemu pa pokopavate vse v vaši občini umrle ljudi v sosednji občini in ne doma?“

Domačin: „Zaradi „renommé“ našega zdravilišča.“

JANKO OSOJNIK:

ŠALJIVEC IZ PODRAVJA.

ZBIRKA PRIPOVEDEK IZ PODRAVJA NA ŠTAJERSKEM.

Marberžani nam ne bodo šteli v zlo, če se razglasi njihovo ime nekoliko po slovenskem svetu. Kar se pripoveduje v Podravju o njihovi modrosti, to se je gotovo godilo že v sivih stoletjih starega veka, in kdo ve, ali je bilo vse res tako, kakor nam pōroča ljudska govorica. Zapisalo se ni v nobenih starih knjigah, in kar ni zapisano, temu se ne sme trdno verjeti. Mnogo namreč izmišljujejo hudomušni in lažnjivi ljudje. Sicer pa ni Marberg edini kraj, katerega se rad spominja slovenski šaljivec. Marberžani se tolažijo lahko s tem, da si pripoveduje slovensko ljudstvo podobne pripovedke tudi o Veržejcih, Lemberžanih, Ribničanih in drugih, ki so istotako spoštovanja vredni ljudje in celo zavedni narodnjaki, kakoršnih naj Bog Slovencem mnogo da!

1. Marberški gosak.

Marberžani so imeli hudega gosaka, ki je postal na stara leta zločest in hudoben. Predobro se mu je godilo, zato se je prevzel. Za vsako žensko je skočil in jo pograbil za krilo, sikal za otroci in ščipal v noge celo občinske svetovalce. Nazadnje se ga je balo vse in nihče si ni upal mimo njega. Sam župan Boštjan Guzl se je spuščal pred gosakom v tek in ko je moral nekoč bežati pred njim dol do Vižinge in se pri tem prehladil, da se ni mogel znebiti tri tedne nahoda, takrat je bilo gosakove hudobnosti dovolj in vsi tržani so sklenili soglasno, da se mora gosak kaznovati. Toda kako? Dolgo so se prepirali in posve-

tovali na zborovanju, kako kazni bi mu naložili. Nazadnje pa sproži tržan Johan Šterc modre besede:

„Preljubi moji tržani! Vsi vidite, da je ta gosak silna nevarnost za naše mesto. Kaznovati ga moramo, a ne samo kaznovati, ampak na smrt ga moramo obsoditi. Če mu odsekamo glavo, bi bil takoj mrtev in to je za takega hudodelca prekratka smrt. Slišal sem, da je smrt v vodi najstrašnejša. Zato svetujem, da ga utopimo.“

„Kaj še!“ se oglasi svetovalec Purcl. „Če ga vržemo v Dravo, nam odplava v Vuhred, preleti Dravo in ga imamo zopet tukaj. Potem bi bi bilo še le joj za nas.“

Johan Šterc pa se ni udal nikomur, najmanj pa Purclu. „Kdo je trdil, da ga naj vržemo v Dravo? Saj imamo tu kaj pred občinsko hišo globok vodnjak. Sem ga vrzimo, da bo moral počasi umirati.“

„To je izvrstna misel! V vodnjak z gosakom! Hajdi po gosaka!“ zadonelo je vse križem po občinski hiši.

Štercev nasvet se je sprejel. Vsi so hiteli iz hiše, ker se je imel gosak takoj kaznovati. Občinski policaj Šoršic si je skočil po boben in je bobnal in ropotal po trgu gor in dol, da je prihitelo vse, deca in ženske, da vidijo, kaj se bo zgodilo z gosakom. Imeli so ga že v zaporu. Ubogo žival je bil priklenil policaj že opoldne s pomočjo treh korenjakov k štoru s težko verigo, da ni mogla uiti.

Z dvema ključema je odklenil sedaj redar Šoršic gosaka pred zbranim ljudstvom, ki ga je spremljalo v glasnem sprevodu k studencu. Vsem se je razvezal jezik in grozili so gosaku, da bo kmalu vedel, občem je, in da ne bo več strašil po Marbergu.

Pri studencu je stopil župan Guzl na korito in nagovoril svoje tržane, kakor se spodobi ob taki redki priliki in slavnosti. Naštel je vse velike gosakove hudobije in ni pozabil niti svojega sopihanja dol do Vižinge, nazadnje pa je dal znamenje, naj se vrže zločinec v vodnjak. Gosak je krepko zagagal, ko je padel v vodo, potem pa se pomiril, plaval od kraja do kraja, obstal na sredi ter zavrtel vrat kvišku k šestnajstim glavam, ki so našle prostora ob studencu, da opazujejo gosakovo smrt.

„Gosak noče utoniti“, je zaklical svetovalec Purcl. „Saj sem vedel, na ne bo iz tega nič, kar pravi Šterc“.

Šterc pa se ni niti zmenil za svetovalca, ampak je zaklical dol gosaku:

„Čakaj, čakaj hudodelnik! Misliš, da je zdaj že vsega konec? Zaliti ga moramo!“ je dodal in trčil z laktom župana v rebra.

Župan ga je dobro razumel še v tistem hipu in je za kričal ženskam, pritiskajočim k vodnjaku:

„Babe, po vodo!“

Žene so ubogale in bežale po škafe. Na srečo je bilo v domačem potočku precej vode, drugače bi jo bile morale nositi iz Gornje Vižinge ali pa celo iz Drave in to bi bilo potem trajalo strašno dolgo, predno bi bile zalile gosaka. Gosak je plaval iz kota v kot, zvijal neprenehoma vrat in stresal mokro glavo, pogrezniti pa se ni maral. Babe pa niso mirovale. Ves dan so nosile vodo in jo zlivale na gosaka.

Voda je v vodnjaku naraščala in ko je priplaval gosak blizu vrha, je stresel peroti, splahutal, da so odskočili vsi svetovalci in se dvignil v zrak ter močno zagagal. Dvigali so sicer pesti za njim, ko je bil že visoko nad poljem proti Dravi, toda dobili ga niso nikdar več.

A vendar so si oddahnili, ker so bili rešeni velike naloge.

Šterc je molčal, svetovalec Purcl pa je govoril sila mnogo o tem ubijanju gosaka še mesece in mesece. Povedal je tudi muzikantu iz Vuhreda, a kar ve muzikant, to zve ves svet.

(„Sloga“.)

Nesporazumljenje.

Hišnik (prosjaku): „Vbogajme vam ne dam nič; čvrsti ste dovolj, da mi lahko razsekate tamle drva, pa bodeite zaslužili.“

Prosjak: „Drv sekati ne morem, sem preslab!“

Hišnik: „Potem se mi pa kar izgubite, sicer pokličem stražnika!“

Prosjak: „Prav imate! Stražniki so močni in tudi časa imajo dovolj in prav lahko vam bodo razsekali drva!“

Vraževeren.

Trinajst je vzlic vsemu posmehovanju „modrih“ vendar le nesrečno število. Jaz, na primer, sem imel trinajst upnikov, pa so prišli vsi na psa.